

ret enige. Nu kan man jo dog ingenlunde sige, at fordi Loven foreskriver visse Betingelser, under hvilke en saadan extraordinair Udgift skal afholdes, at dette paa nogen Maade er stridende mod Grundloven eller er et Spørgsmaal, som fortolkes ad Lovens Vel mod Grundloven. Jeg forstaaer den Betragtning, at enhver som helst Undtagelse af denne Art fra Grundloven maatte fordre en ny Grundlovsbestemmelse; men jeg forstaaer ikke den Betragtning, at Loven, naar den skal kunne tilstede Undtagelser, ikke skulde kunne foreskrive Betingelserne, hvorefter disse Undtagelser kunne finde Sted, uden at krænke Grundloven. Det er det ene Punkt, hvortil jeg troer at det ærede Medlem har taget fejl. Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at i det Land, hvorfra vi før have laant flere Institutioner, har dette Spørgsmaal været Gjenstand for meget omfattende Forhandlinger. Da man i Belgien i 1846 gav en Lov om Statsregnskabsvæsenet, var det Spørgsmaal paa Bane, om der kunde gjøres saadanne særlige Undtagelser fra Grundlovsbestemmelserne med Hensyn til Udgifter. Den Commission, der var nedsat angaaende dette Spørgsmaal, havde foreslaaet, at Regjeringen omtrent under de samme Garantier, som ere foreslaaede i nærværende Lovforslag, skulde i overordentlige Tilfælde kunne afholde en Udgift, og Ordføreren for det Udvalg, der behandlede Sagen, erklærede, at han forstod ved saadanne overordentlige Tilfælde, naar der f. Ex. udbrød en Krig, naar der var en Pest i Landet, eller naar en offentlig almindelig Ulykke var indtraadt, som gjorde ganske overordentlige Forholdsregler nødvendige; han meente, at saa kunde Udgiften afholdes under de foreskrevne Former; men derimod erklærede han, at dersom Regjeringen kunde disponere

over Finantskassen for uforudsete og paastrængende Tilfælde, saa vilde Undtagelserne blive altfor hyppige; „thi“, sagde han, „Administrationen troer bestandig, at der er saadanne uforudsete og paastrængende Tilfælde for Gaanden.“ Da Finantsministeren, der havde stillet et Forslag i sidstnævnte Retning, saae, at han ikke kunde sætte sin Villie igjennem, tog han Forslaget tilbage, og saaledes staaer Forsatningsloven i sin oprindelige Skikkelse. Dette forhindrer jo ikke, at der i overordentlige Tilfælde kan afholdes Udgifter udenfor Finantsloven, men for at dette kan skee, er det nødvendigt, at Regnskabsretten, der er udrustet med en betydelig Myndighed navnlig i saadanne Tilfælde, giver sit Visa, og naar dette nægtes, kan ingen Udbetaling af Statskassen finde Sted, selv om Ministeren paa sit Ansvar vil paatage sig at tage Forholdsregler, men Udgiftsbetalingen maa vente, indtil Kamrene træde sammen og bevilge den.

R e t t e l s e r .

- Nr. 168, Sp. 2659, Lin. 5 f. n.: „ustyldigere“
 læs: „undskyldeligere“
 — — Sp. 2661, Lin. 21 f. o.: „med“ læs:
 „ved“
 — — Sp. 2661, Lin. 16 f. n.: „Rigsdags-
 mand“ læs: „Rigsdagsmand“
 — — Sp. 2663, Lin. 14 f. o.: „han“ læs:
 „hiin“
 — — Sp. 2663, Lin. 6 f. n.: „Anklageren“
 læs: „Anklagen“